

Sázava 8. - 10. května 1998

Účast: Alena s Lucinou, Pavel a Helča s Helenkou, Vilda a Věra, Karel H. s Bárrou a Kájou H.

Pátek 8. května 1998 (Týnec nad Sázavou – Krhanice; cca 5,2 km): Pouze v nízkém počtu čtyř účastníků, kdy naši výpravu tvořili Pavel, Helča, Alena a Lucina, jsme vyrazili v pátek na již tradiční jarní sjíždění Sázavy. Na druhou stranu nám alespoň přálo počasí, jež bylo doslova letní, sluníčko vesele svítilo a byla pohoda.

Do Týnce nad Sázavou jsme přijeli v pátek kolem třetí hodiny odpoledne a nažhaveni po dlouhém vodáckém půstu hned vyrazili na řeku. Auta jsme zanechali v kempu s tím, že pro ně po dopnutí do Pikovic dojedeme vlakem. Později se ukázalo, že jsme měli štěstí, když jsme je nejprve nedovezli do plánovaného cíle.

Zdárně jsme zdolali první jez v [Týnci](#) a poté pokračovali v pohodovém tempu dál. Bohužel pro naprostý nedostatek vody se už další jezy nedaly jet. [Podělusy a Brejlov](#) jsme stáhli po spádové desce, stejně tak jako Krhanice. [Kaňov](#) jsme přenesli, [Pěnkavu](#) proskákali mezi kameny a po dalším asi pět set metrů dlouhém úseku, kdy z lodí „létaly hoblíny“ a háčkové neustále navigovali zadáky pokyny: „Vlevo - vpravo - vlevo - vpravo - vlevo...“ jsme to vzdali a vytáhli kánoe na břeh u Prosečnice. Pavel s Alenou se pak vydali shánět dopravu do Týnce.

Nejprve se rozeběhli k nedaleké zastávce, kde zrovna stál autobus. Když z něj ale vylezl kravaták a přihlouple se Aleny v plavkách a neholeného a upoceného Pavla ve vytahaném tričku a rozdrbaných kraťasech zeptal: „Nejedete náhodou do divadla?“ bylo jasné, že autobus není linkový. Dali jsme hlavy dohromady a navrhli autostop, jenže Helča s Alenou byly neúspěšné. Nakonec jsme tedy museli využít vlakové dopravy. Čekání na soupravu jsme vyplnili pobytem v hospůdce a po jídáním smažáku. Pavel přitom s lítostí vzpomínal, jak na jezu Kaňov, zrovna když k němu připlouvali, vylézala z vody na břeh po vykoupání se dvojice dívek v Evině rouše. To by samozřejmě nebyl důvod k lítosti, ba naopak. Jenže zádrhel spočíval v tom, že na Helčino výstražné: „Zavři oči!“ musel reagovat jen zoufalým záupněm: „Mám smůlu, nemám brejle!“

Konečně jsme se dočkali vlaku, jímž Pavel s Alenou dojeli pro auta, s nimiž se vrátili pro loď a Helču s Luckou, a pak všichni přešli zpět do tábořiště v Týnci.

Večer jsme se přesunuli do hospůdky U Kulturního domu. Zde jsme se věnovali hraní kulečníku. Lucina přitom zaperlila, když se jí podařilo shodit křidu dírou dovnitř stolu. Po desáté hodině jsme byli náhle překvapeni příchodem Vildy a Věry. Vilda, jenž musel kvůli pracím na přístavbě domu oželet účast na vodě, nevydržel a vytáhl Věru alespoň na krátkou večerní návštěvu. Společně jsme pojedli výtečný salám s cibulí a pokecali. Po přesunu do kempu jsme se bohužel zase museli rozloučit.

Věra se ujala řízení, jelikož Vilda předtím popil nějaké to pívko, jenže ironií osudu pak v důsledku svého obětování se zažila při zpáteční cestě krutá muka, když je stopli „chlupatý“. Ti ihned zjistili, že toho nemá moc neježděno, a tak jí pak pobaveně nechali provádět takové kousky jako například rozjíždění auta, zajíždění mezi dvě auta a jiné. Poté, co málem zkolabovala, jí naštěstí nechali být.

Sobota 9. května 1998 (Poříčí – Týnec; 10,9 km): Z již zmíněného důvodu nedostatku vody jsme se dnes rozhodli pro trasu Poříčí - Týnec, jež sice není tolik zajímavá, ale byla určitě sjíždna. Dopoledne nás posílili Karel H. s Bárrou, Kájou H. a Helenkou, kteří přijeli z Pínovy

chaty v Samopších. Bohužel než jsme vyřídili zapůjčení jednoho žlutého kyblíku Dag v nedaleké půjčovně BiSport a odvoz kánoí do Poříčí, byla jedna hodina. Na necelých jedenáct kilometrů dlouhou trasu, jež nás čekala, byť řeka v tomto úseku příliš netekla a jen pomalu proudila otevřenou krajinou, nám však stále zbývalo spousta času. Počasí bylo opět fantastické, a tak jsme za jízdy chytali bronz.

Dva jezy za Poříčím, [Městečko a Nespeky](#), jsme stáhli, respektive skoníkovali, a pak v poklidu dopluli do Týnce, když kousek před ním jsme na jezu v [Brodčích](#), nedaleko továrny JAWA, museli stejně jako loni prchat před labuťákem. Alena zde navíc zůstala neschopna slova po osočení od jakési muni, jež jí označila výrazem „umělec“, pohoršena tím, že musí čekat, až stáhne Alena svou vydru.

Karel s Kájou ihned odjeli kamsi na fotbal a ostatní šli na večeři do hospody [U Kulturního domu](#). Helenka s Bářou však jídlo nakonec musely oželet, jinak by jim ujel vlak do Samopší, kam se vracely zpět. Zato ostatní si pochutnali na výtečných pokrmech, i když Pavlův Katův šleh byl kvalitní palihub, na jehož uhašení musel použit ne jeden žejdlík chmelového nektaru. Večer jsme pak opět hráli kulečnick, Helča s Pavlem si zahráli i ping-pong. Po návratu do tábořiště jsme byli ale tak zmoženi, že jsme se jen skulili do stanů a ihned usnuli.

Neděle 10. května 1998 (Týnec nad Sázavou – Praha): Ráno jsme posnídali - po včerejších „lahůdkách“ typu vepřové ve vlastní šťávě light jsme si spravili chuť paštikou a sýry - sbalili stany, naložili kánoe a vrátili se zpět do Prahy.

Po uložení lodí zpět k Vildovi do garáže v Chabrech jsme mu zhodnotili zde uložené historické kousky a Alena si ihned zamluvila na svou novou chaloupku sporák na plynové bomby.